Balogh Z. Arthur

Fények

Végtelen folyosók, lépcsők, és néptelen termek, melyekben csak a látogatók moraja és lépteik emléke lebegett. Mindent az éj takart. Csak az ajtók fölötti felírás: »Kijárat« vörös lámpája volt az egyetlen látható fény.

Bágyadt derengés szűrődött át a hatalmas ablakokon. A folyópart lámpái az üvegek közötti keresztfa képeit rajzolta a festményekkel kárpitozott falakra. A gépkocsik reflektorfénye átsiklott a mennyezeten, mielőtt eltűnt a semmiben.

A vezénylőterem csendjében a reggel négyig őrséget tartó Nicolas Bourdon tűzoltó ült bajtársaival. A többiek egy másik helyiségben pihentek a váltásra várva. Bourdon a képernyőket nézi. Sehol semmi. Szokás szerint minden mozdulatlan.

»Ha jól látom, ma éjjel sem repül el a Samothraki győzelem«, és elmosolyodik, visszagondolva kollégája megjegyzésére.

»Meglátod, egy szép napon majd elrepül a Samothraki győzelem!«

A ragyogó képernyőket nézi, mielőtt újra regényébe mélyed. Egyik kollégája keresztrejtvényen töpreng, amíg a másik lehunyt szemmel, fülén fejhallgatóval zenét hallgat.

A regényt olvasva nem láthatja egy fátyolszerű köd születését az alagsorban, az egyiptomi istenek súlyos kőszobrai között. Bizonytalan körvonalú, sápadt folt mozog gömbé változva, majd elnyúlik, és a légben lebeg. Összébb gömbölyödik újra, majd kettéhasadva két, egymástól független gömbbé válik.

Fényük alig látható. Meglepő, hogy ezek a fények az éjben mozogva semmit nem világítanak meg. Hosszú folyosókon, és a főlépcsőház széles lépcsőin siklanak, mielőtt megállnak a Győzelem szárnyas szobra előtt.

Ha e pillanatban Nicolas Bourdon abbahagyja az olvasást, láthatná az egyik gömböt csúszni a győztes angyal hatalmas idomain, majd mozdulatlan szárnyain reszketni, és a másikat a szobor lábánál csodálni.

Majd a festmények között voltak a hosszú galériában.

– Tetszik?

Mozdulatlanul beszélgetnek egy festmény előtt.

– Sokat fejlődtek, igen.

– Mióta elmentél, soha nem jöttél vissza?

– Soha.

– Igaz, én sem. Annyi a munka másutt!

Megállás nélkül elszállnak a festmények előtt.

– Ez te vagy, gondolom, jegyezte meg egyikük, fényével beborítva egy komor színű freskót.

– Az arcra, vagy az eseményre gondolsz?

– Mindkettőre.

– Az esemény élethű, de nem az arc. A művészek mindent idealizálnak. Elhiheted, hogy nem ilyen voltam. Pontosan olyan, mint a többiek. Szakáll borította arcomat, és rongyok fedték testem. Szüleim, mint mindenki, szegények voltak.

– Nekem több szerencsém volt, mert nem idealizáltak. Fiatal koromban valóban kövérkés voltam.

– Az embereknek mindig személyi problémájuk volt velem. Mindenáron felejteni akarják, hogy zsidónak születtem.

– Gondolod, hogy megérte?

– Nem. Semmit nem értenek az emberek.

– Gondolom, hogy kezdettől fogva tévedésben voltunk.

A fény több képen siklott át, majd visszatért az eredetihez.

– És a két másik?

– Bűnözők voltak, mint én. Kétségbeejtő, hogy a festők nem találnak más képet, csak ezt a hihetetlenséget elhitetni önmagukkal, hogy Isten voltam! Másként volt veled!

Társa nem válaszolt, és újra kérdezte.

– Bűnözőnek tartottak?

– A körülmények tettek bűnözővé, mert nem értettem, hogy mit akarnak. Politikai szabadság helyett egy a számukra ismeretlen érzésről beszéltem.

– A szeretet, gondolom.

– Igen, a szeretet. Csak gyűlölni tudnak. Számunkra a szeretet egy kollektív, velünk született érzelem. Náluk teljesen ismeretlen, vagy csak a szexualitásukhoz kötődik.

– Gondolom, hogy rossz korszakot választottunk.

– Sajnos, ez így igaz. Nem lehetett másként beszélni. Mindenütt próféták voltak, és az utcasarkon szónokoltak a tömegnek. Őszintén hittek látomásaik valódiságában. Lelkük egy része egy másik világban élt, az álmok és hallucinációk világában. Én sem tehettem másként. Szókincseiket használtam, és csodákkal kápráztattam őket, mert erre vártak! Számukra Isten csak így nyilvánulhatott meg! Elképzelt világukban Isten, a próféták és a varázslat egybeforrtak. Ezek a jósok homályos nyelvezetet használtak, s én is kénytelen voltam ilyen hermetikus nyelven beszélni. Késő volt számomra, nem tudtam visszakozni és felvenni fényruhámat.

– Gondolod, hogy rossz volt a beléjük helyezett program?

– Természetesen! Számukra a szeretet nem normális érzelem!

– Tehát beismered, hogy tévedtél? Mint én? ...

– Persze, hogy beismerem. Életem nagy tévedése volt. Kezdetben nem gondoltam, hogy veszélyben vagyok. Mikor elhatároztam, hogy idejövök, elfogadtam az emberi állapotot, tudva jól, hogy hozzájuk képest szinte halhatatlanok vagyunk.

– Valóban azok vagyunk!

– Tudom jól. De emberi forma alatt a halál elkerülhetetlen. Különösen fájdalmas.

– Féltél?

– A haláltól nem. De féltem a megelőző fájdalomtól. Vadságuk elképzelhetetlen! Minden emberiségből kivetkőzött lények. Szadisták. Szeretnek kínozni. Annyira egyedülálló a tapasztalatom, hogy még évezredek multán is visszaemlékezem! Milyen szenvedés! A szent emberek üvöltése: halál, halál! Kábult voltam, mert sarokba szorított állattá változtattak, mivel képtelen voltam átváltozni és felvenni fényruhámat. Tehetetlenségre voltam ítélve. Az emberi test nem viseli el a fényt. Ott maradtam egy félőrült tömeg közepén. Tudtam, hogy elérkezett az idő testem elveszítésére, de képtelen voltam elképzelni, hogyan?

»Vadak! Vademberek!« Átkoztam őket a kereszten, tudva jól, hogy semmit sem értenek, hogy soha semmit nem fognak érteni.

– Mégis, megállás nélkül fejlődtek.

– Így van. Akaratom ellenére sajnos, hosszú ideig én fékeztem őket! Fanatizmusuk fékezte fejlődésüket, és csak számtalan nehézség után léptek a haladás útjára.

– Az én gondolataim alkalmazkodtak indolens természetükhöz.

– Nézd ezt a női mosolyt.

A fények mozdulatlanok a La Joconde előtt. Egyikük a vastag üveg alá siklik, a másik nem mozdul.

Nicolas Bourdon ezt a pillanatot választotta, hogy a képernyőre nézzen. Az egyiken a fények mozgása kétségtelen. Valaki Mona Lisa arcát világítja! Visszfényük mozgott a törhetetlen üvegen. A hívatlan vendégek sziluettje nem volt látható, de Bourdon nem keresett magyarázatott, csak az lepte meg, hogy a riasztókészülékek nem működtek.

– Tolvajok a hatos teremben! – Könyve a földre esik, mikor előrehajol, hogy jobban lássa a tolvajokat. Ugyanakkor megnyomja a riasztógombot. Kollégája leveszi a fejhallgatót, a másik leteszi a keresztrejtvényt és a ceruzát. Még a farkaskutya, Rex is érdeklődve emeli fel fejét.

– Látsz valamit?

– Semmit, csak fényeket – volt Bourdon válasza.

– Itt a pihenő – köpködi a hangszóró. – Mi történt?

– Riadó! – kiált Bourdon. – Ismeretlenek a hatos teremben! Castagnède, én és Rex indulunk. Roland ittmarad…

Castagnède, Roland és hatalmas, idomított farkaskutyájuk Rex, biztonsági szervként támogatták a tűzoltókat. A kutya már felállt, tekintetét gazdájára szegezve.

Bourdon tudta jól, hogy riadó esetén néhány perc múlva a hatalmas épület minden zárt kapuját őrizni fogják, míg a többiek a hatos terem felé rohannak. A riadó automatikusan riasztja a kapitányságot is, és a rendőrök majd megállítják a folyóparti forgalmat.

Castagnède egyik kezében a pórázzal, a másikban egy zseblámpával. Kettőjük lámpái lyukat fúrnak a folyosók és lépcsők sötétjében. Egy szolgálati lépcsőn rohannak.

– Hogyan jöttek be? Ez hihetetlen!

– Fogalmam sincs. A riasztók sem működtek, ez evidens, válaszolt Bourdon. Lámpája egy végtelen folyosót világít meg.

– Itt folytatjuk. Már nem vagyunk messze a nagy galériától.

Gumitalpú cipőik, lihegésük, és a kutyakörmök zaja szakította szét az éjszaka csendjét. Rex a pórázt húzza. Egy rejtett ajtón át a nagy galériába lépnek. Lámpáik fénye időnként életre kelti egy olasz mester festményét, majd minden újra sötétbe borul.

– A tolvajok elhagyják a hatos termet – recseg a „walkie-talkie”. – Az ötös terem felé mennek.

Bourdon és Castagnède rohannak kifulladva.

*

– Bennünket keresnek. – A fénygömb elhagyja La Joconde képét, és a két gömb lassan besiklik egy hosszú terembe.

– Visszamegyünk, vagy megpróbáljuk felvenni a kapcsolatot?

– Te előttem indultál, és jó emlékeid vannak, nem úgy, mint nekem.

– A régi vitakérdést akarod rendezni?

– Nem. A sikertelenség az én hibám volt. Előrelátható volt.

– Akkor miért?

– Nem tudom. Kíváncsi vagyok, hogyan reagálnak annyi évszázad után.

– Jó, akkor maradunk.

A fények csúsznak a sötétben. A távolban arabeszkeket rajzolnak a lámpák fényujjai.

– Közelednek.

A két férfi és a farkaskutya megtorpannak, mikor észreveszik a fénygömböket. Tíz–húsz méter választja őket el. Majd a fénygömbök eltűnnek a kézilámpák fényében. Nem látnak emberi alakot. Nincs előttük semmi.

Bénultan állnak, és lámpáik sugarát elfordítják, hogy lássák a titokzatos fénygömböket. Castagnède lehajol, hogy lecsatolja Rexet. A kutya nyugodtan közeledik a fények felé.

Rex hallja a fények hangját.

– Állj meg! Lefeküdni!

Érti a parancsot, engedelmeskedni kell. A fényektől pár méterre Rex lefekszik füleit hegyezve, és nézi a láthatatlant.

– Jól van. Szeretlek, de nem jöhetsz ide hozzám, különben meghalsz.

– Mi van? – Castagnède előrántja revolverét és a fényekre szegezi. A kézilámpák a festményeket világítják, de tekintetük nem veszik le a fénygömbökről.

Bourdon a kutyát nézi és két lépést előre lép. Rex keresztbe áll előtte.

– Maguk kicsodák? – Bourdon rémülten kiált.

Nem kap választ. Nem tudhatja, hogy csak Rex hallhatja szavaikat.

Castagnède izgatottan hadar a walkie-talkie-ba.

– Az ötös teremben földöntúli lények állítottak meg minket. Erősítést kérünk a nyolcas, a hatos és négyes termekben.

– Földönkívüli lényekről beszélsz ? – Bourdon hátrál, és képtelen levenni tekintetét a fényekről.

– Mi másról ? Van más magyarázat ?

A fények megmozdulnak. Helyben maradva rángatóznak, felemelkednek, körvonalaik bizonytalanná válnak. Elnyúlnak. Az őröknek az a benyomása, hogy egy régi film fantomjait látják. Lassan két sziluett születik hitetlenkedő tekintetük előtt. Két hatalmas sziluett. Az egyik fénylény mintha leülne a levegőben lótuszülésben. A másik állva marad. Egy hatalmas, kitárt karú lényt látnak.

Castagnède fegyverét emelve tüzel. A fülsüketítő durranás a végtelenségig verődik vissza. A kutya felugrik, és gazdáját nézve rámorog.

Persze, a golyót nem lehet követni, de mindketten látnak egy villanást, amikor a fényt megérintette.

– Látod, semmi nem változott.

A lótuszülésű alak nem válaszol, de a kutyát nézi, szeretné selymes szőrét simogatni hegyes fülei között, de ezt nem lehet.

– Élned kell! Rex visszafordul, és azt a benyomást kelti, hogy mosolyog.

A másik sziluett mozdulatlanul tartja kitárt karjait, mintha várna valamire, majd lassan leengedi őket. Majd balkarját emeli egy festményre mutatva. Castagnède és Bourdon látják elnyúlni, és vékony ecsetté válni, mielőtt a festményhez ér. Egy villanás, és mindnyájan érzik az égett szagot.

Hallani a rendőr kocsik szirénáját. Castagnède újra tüzel, tölténytárát kiürítve, és ebben a pillanatban felgyúlnak a lámpák, fénybe borítva a termet.

Semmi nem látható az éles fényben egy lyukon kívül, az egyik keresztrefeszítést ábrázoló festményen. Lassan emészti a képet a tűz. Majd elmenekülnek, mikor a parkett kezd füstölni Rex előtt, mintha lézer égetné.

– A lámpák! A lámpák! Oltsák el a lámpákat – ordít Castagnède a készülékébe.

– Miért? – kérdezi egy hang.

– Engedelmeskedjen!

Újra sötétség borít mindent. Néhány percre van szükség, hogy felismerjék a fénylényeket. Az érkező erősítés először látva a jelenséget megtorpan, és némán mered a látványra. Senki nem beszél.

Nem veszik észre, hogy Rex átlépi a kígyózó, és még füstölgő fekete vonalat. Lassan közeledik, és lompos farka bóbitaként lebeg a barátság és szeretet jeleként. A kutyán kívül senki nem hallja a lény halhatatlan kiáltását.

– Nem!

A fényárnyak eltűnnek hirtelen, és csak az éj marad. Az árnyékok újra elfoglalják helyüket, mintha semmi nem történt volna. Eltűntük után Rex tétován megáll. Lefekszik, fülei fejéhez simulnak és sír, mint ahogy a kutyák tudnak sírni.

Felgyúlnak a kézilámpák fényei, és mindenki egyszerre beszél. Csak szavakat lehet hallani.

– Földönkívüliek…

– Ez borzalmas…

– Megtámadtak…

– Nem lehet megállítani őket…

– Rex viselkedése érthetetlen…

A parketten a tűz nyomait nézik.

– Egy üzenet – suttogja Bourdon. Miközben olvas, csak hangját hallani a síri csendben.

– Az ács fia!

*